

SĚDIM SINŮV.

**S slovéco elegijo
iz engleškiga.**

Opomnitev.

s	isgovarjaj	kakor	do	sdej	f,
š	”	”	”	”	fh,
z	”	”	”	”	s,
ž	”	”	”	”	sh,
c	”	”	”	”	z,
č	”	”	”	”	zh.

SÉDIM SINÓV.

Povést u pésmi.

S slověco elegijo g. Graya, iz englezkiga
ravno u tisti méri.

Zdělal

JOŽEF ŽEMLJA,

Ambruški vikari u Krajni.

U Ljubljani.

Natisnil Jožef Blaznik.

1843.

Judex — aequus

Scripta — cum venia qualicumque leget.

Trist. l. 1. el. 1.

030007763

Sédim sinóv.

Ak zgodbo čudno v sladkim tvojim kremlji
Prepéval dragi domorodic ǎ! bom,
Ki lastna bližni je Slovenski zemlji,
Naj odpušenja milost zadobóm;
V spomin si Horvat, Čeh kòt Kranjic jemlji,
De vsih Slovincov edin le je dom;
Vse nas je ena kdej rodila mati,
Dojila z enim mlekam, Bog ji plati!

Blogrene, zadovoljne vživa dnéve
 Grof Mikič, slavljeni Horvatski Ban,
 Prost vsake, ki sromaka stiska, réve,
 Od deželjakov svojih spoštován;
 Pa kòt naj lepši zerno ni brez pléve,
 Je sreči njega tud' osat prisján,
 Dotika njega tudi se resnica,
 De tèrn vsaktera svoj imá cvetlica.

V zakonu léta že živí nektere,
 Pozabi skoro, kar je bilo kdàj,
 Blagá, častí obilno si nabere,
 In bil imel na svéti že bi ràj,
 Pa kaj? — vse upanje se mu podere,
 Ki svetlo mu prijetno je do zdàj:
 Preserčno ljubi lépo svojo ženo,
 Pa ah! bit' mati, ni ji dovoljeno.

Visócih reveži ne zavidajte!

Vsi skup nezmožna ste in slaba stvar,
 Nad njih blišobo se ne spodtikajte,
 Po volji vse tud' njim ne gre nikdar;
 Marskdej rastergane so bolji bajte,
 Kòt Pluta, Venere, Atene dar;
 Ni mati še rodila ga sloveča,
 De bi po gòdu bla mu vstregla sreča.

Gospá sprehaja, kòt večkrat, kraj grada
 Nek dan polétni se za kratik čas.
 Približa se ji ženska srednje mlada,
 Podoba njena v serce gane vás:
 Sirótika uboga sahne glada,
 Raztergan je opravik, bled obráz,
 Na rokah otročičev troje ñosi,
 Gospé ponižno vbogajme kej prosi.

„So otročiči vsi ti vaši?“ vpraša

Je nejevoljna grofinja ojstró.

Sirota, ki na dar se lép zanaša,

Odgovori zaupno in krotkó:

„Vsi moji so, Vsokost častita Vaša!

Pa kôniec vsega hudiga jih bo;

Ob enim porodila sim vse troje,

Živíti réva s čim jih nimam dvoje.“²

Če prav navadniga je kej na sveti,

De, kjer otrók obilno, kruha ni;

Nasproti, kjer svitli so zlatje šteti,

Brez sina Himen zakon rad stori,

Ubož'ci noče grofinja verjeti,

Na moč nad njo iz gerla zakričí:

„Poberi se lažnivka preč spred mene!

Pod soncam mater take ní nobene.“

„Če prav žé dosti si jih preslepila,
 Pa jez, gerdôba! te poznám drugáč;
 Nobena ni beráciti ti sila,
 Že slišala od tvojih sim zvijáč:
 Tožlivka si nedélavna in gnjila,
 Za léne lakot je nar boljši vrač;
 Živela rada dobro bi brez déla,
 Zató z lažmí si beračáti jéla.“

Solzico si obríše od očésa,
 In hitro zgine bož'ca spred gradú,
 Očí povzdigne žalostna v nebésa,
 Potoži vsigavédnimu Bogú,
 Njo ohraniti in njé sad telésa
 Očetu izročí se večnimu.
 On, ki pod nebam čudno hrani ptice,
 Ne ho pozabil revne sirotíce.

Gospá, domú ko pride, pripovduje,
 Kar se naklúčilo je, možu vse;
 De vtogotíla ni nekoli huje,
 Kòt dans nad beračico gerdo se,
 K' legati ji v obraz se ne sramuje,
 Kar nemogočiga na sveti je;
 In kak, namest de dar bi bla ji dala,
 Prederzno babo je ozmerijala.

Grof, umin mož, prijazno jo pokrèga:
 „Glej! bratovska ljudí vse véže véz,
 Ne stori ljuba! več vprihodno téga,
 Pred nebam edin je berač in knéz,
 Obdan zamore biti dans od zléga,
 Kdor bil učerej je bogati Knéz,
 Gotovo pregrešila si se silno,
 De si žalila rev'co tak obilno“.

Pa al tovarš njen ljubezniv ji vstréže
 Z naukam in svarjenjem tim lepim?
 Razterga svojoglavnosti ji mréže
 S pohlevnim glasam svojim in krotkím?
 Kaj še! močnejše terma njé še véže
 Jo k mislim si u glavo vtolčenim:
 Brez uma, brez možgan se zdi ji véra,
 De trojce bi imeti móгла ktéra.

Kralj Bela pošlje Bana nad Tartare,
 Da vajvoda ga vojsknim trumam vsém,
 Sovražnika krivične vstavit' kvare,
 Prederznim ulomiti tilc tatém.
 Ko grof se bije za pravice stare,
 Domà kaj nov'ga se zgodí med tém?
 Gospá ob enim znos' sinóv sedmero,
 Ko komej mescov steče devetero.

Vsi ljubeznivi so, čverstí in zdravi,
 Zaljubit' va-nje mogel bi se vsak;
 Pa kaj gospá k porodu svoj'mu pravi,
 Ko došel blagoslov je zdej ji tak?
 Ah! zgodba gre s siroto ji po glavi,
 Sercá njé červ peklen'mu je enák;
 Zdej še le gonijo jo Evmenide,
 Ne manjka dosti, de ob um ne pride.

Nad njo zgled imate mogočni svéta!
 Zapišite globoko v serce si,
 Kaj tistim hudiga nebó obéta,
 Ki do sirot so neusmiljeni,
 Hudoba bla gotovo bi prekléta,
 Jih zaničvati u njih revšini.
 Sromaka vpitje gor v nebésa sliši,
 In serdno zanj ponaša se nar Viši.

Kako znebiti se sramote take,
 Gospá modruje, misli dan in noč,
 Zvijače, pota si umišlja vsake,
 Pa uma njé preslaba vsa je moč;
 Ker se raztergati ne dajo šake,
 Storiti vonder zadnič kaj odlóč?
 Naj lepši izrediti sklène déte,
 Končati druge vse v nečast si štéte.

Jok mili detcov matere ne gane,
 Od misel ne odstopi vragovih,
 Neobčutlivo njé sercé ostane
 Do sinkov lastnih njenih tak lepih:
 Zadéti mora dekla v koš pobrane,
 Vtopiti u potoku bližnim jih.
 De ne prišlo bi vséga nič na znanje,
 Zažuga keršenci terdo molčanje.

Žé dekla gre skoz bližni gozd s košarno,
 Povelje svoje zvéřiti ²⁾ gospé,
 Ko dokončavši vojsko Ban nevarno
 Na poti k domu ji naproti gré.
 Ko pred seboj jo vidi béžat' varno,
 Zapreti pot ji slugam zapové;
 Kaj nese, praša jo gospod prijazin,
 Odgovor s straham da, de koš je prazin.

Pa ko boječo vidi trepetati,
 Mu čudno zdi se, huje se je vlot';
 De ne prederzne naj sé mu legati,
 Gorjé nji! če ne govori brez zmot.
 Resnice plašna dalje mu ne krati,
 Strah ima dobro svojo stran povsot:
 Od kraja mu natanko razodéne
 Strupene spruge ³⁾ njega vse naméne.

Kòt kdor predrámi ravno se iz spanja,
 Razločno véditi ne more sam,
 Al je resnica, al biló je sanja,
 Kar se dozdeva mu iz spanja zmam,
 Po glavi Banu misel se preganja:
 „Je to li rès, al sanje le imám?
 Li smem verjeti to od žene svoje,
 Ki bla edino je veselje moje?

„Kar ljubo zaročnico sim jo snubil,
 Kar pred altarjem ji rokó podál,
 Ko svoje lastno sim teló jo ljubil,
 Dolžnosti spruga zvestiga dostál, —
 Bom nagnjenje, ljubézin k nji zdej zgubil?
 Je ona huji kòt skernobna žval?“
 Pa kaj? — očém resnica se pokaže,
 In zbrihta se, de pamet mu ne laže.

Hudôbi ti se vražji prečuditi

Ne more grof, ko zvé se 'z zmame spét,
Nezmerno žalost, jad ⁴⁾ mu grozoviti

U sêrce vliva tak naklêp preklét;
Previdno, modro vonder vé zakriti

Právične nejevolje serd unét;
Lijó pa iz očés solzé mu vroče,
Ko vglêda v košu dêteta spijoče.

Objema jih, na serce jih ljubavi ⁵⁾

Očétine pritiska mož vesél;
Na ščit svoj boja vajen jih postavi,
Ki tolkrat mu življenje je otél,
Jih zagovarja kralju in deržavi,

Ki bil, kar diha, zvest ji je čas cél.
Skerb perva njega zdej je in posebno
Vse kar je k ohranjenju jim potrebno.

Vonder pred ko domú se dekla verne,
 Zažuga ji, de dala bo glavó,
 Če živi duši čerkico razgerne,
 Kar zgod'lo se na poti ji je blo.
 Služabnike zdej žén iskat zaverne,
 K' izredile bi detca mu lepó;
 In rés, dobiti bílo jih je k sreči,
 Ki hotle so dojiti jih, jim streči.

Ko sinki zvestim rokam so zročêni,
 Napóti zadnič se do doma Ban;
 De bli vprihodno tud' bi oskerbljêni,
 Ljubezni do dežele vsak bil vžgan,
 Izredili sinovi se poštêni,
 Nekoli čuti ôče ni zaspán:
 Noben dan, ura tudi dné ne mine,
 De na otéte bi ne mislil sine.

Lês — léni starši! tukej se zgledujte,
 Ki skerb za otročiče ni vam mar,
 Kòt ôča ta, ne žena njega slujte,
 Spoznajte jih nebá naj drajši dar;
 Ljudí in sebe samih se sramujte,
 Ak mànj uméte kakor zvérska stvar:
 Roditi znajo tudi oroslani, ⁶⁾
 Pa mladi od njih niso poteptani.

Z veseljem, komej stopi v grad, nazvésti
 Edin'ga grofu porod se sinú,
 Pa kar oserčje žuga mu razjésti,
 Zakriva modro svétu celimu;
 Dramíti sprugi svoji noče vésti,
 Ne v hrup spravljati tihiga domú:
 Očetine se radosti unéma,
 Vesél ediniga sinu objéma.

Po skerbi staršev dobrih vsi mogočji
 Je mladi grof domà lepó rejèn,
 Odraša naglo starosti otročji,
 Po stanu z vsim spodobno preskerbljèn,
 Od dné do dné modrejši kòt visočji,
 Umétnostih potrebnih vsih učèn;
 Pa óča ima skerb na skrivnim védno,
 De unih šest redí se tudi cédno.

Kòt dvojčika, vterdvavca star'ga Rima,
 K' ju vreči v Tibro dédov brat velí,
 De se živiljenje zagotóvi njima,
 Volkulja v divji goši tam dojí:
 Šestercov svojo dojkinjo vsak íma,
 Ki boljše kòt njih mati zanj skerbí;
 Vsi rástejo očetu na veselje,
 Do kraja spolnjene so njega želje.

Žé bliža zanj se serčno zaželjéni,
 Za tovaršico njega britki čas,
 Ko dopeljati zadnič jih naméni
 Pred njé, strupéne matere obráz.
 Po šegi gôstje naredí groféni,
 Pripravi se s kopó, kar mika nas;
 Gospôdo povabiti da vso slavno,
 In žé sedé krog mize vsi postavno.

Kob' trenil, ropi notri šest junakov,
 Vsih kakor mladi grof opravljenih;
 Pod soncam gorših ni jih korenjakov,
 Lepih, čverstih, kòt sveča zrašenih;
 Ban ko šest svojih vitežkih vojšakov
 Plemenitažev zboru skaže jih:
 Lepoti čudi gostov se neznanih,
 Zdravico jim napiva slédinj zbranih.

Žé bliža praznik koncu se obédin, —

Ban stopi vsred sinóv, vprašanje da:

„Kaj malopridn^ež tisti bil bi vrédin,

Ki smert junakov tih bi slast ga bla?“

„Per moji véri! kervolok ⁷⁾ porédin.“

Oglási perva se zmed vsih gospá,

„Ki tih sokolov hotel kri bi žréti,

To uro smerti mogel bi umréti.“

„Ta kervolok si tí! sopruga môja,“

Povzame mož besédo njén serdít,

„Ko bla spolníla bi se volja tvôja,

Že zdavnej vsi bi mogli bi vtonit’;

Pa védi, de vsih šest gredé iz bôja

Je jézi tvoji védlo mi vmaknit’;

Ak vést oterpne ni nikol te pèkla,

Si sodbo sama čez-se zdey izrêkla.“

Kòt Cevza nenavadni svit Semelo, ⁸⁾

Na tlà njo tréši besedí tih jék,
Prebòde, ji presune sèrce smelo, ⁹⁾

Ki ni ganil ga mili detcov vék;
Pričjoče vse je vživo spreletelo,
Zgleduje, čudi se, stermí vse vprék;
Kakó bo zgodba čudna se končala,
Skerb ta edina vse je obhajála.

V trepetu nezrečenim zdihujoča,
Ponižna kòt beráč razcapan, bos,
Z razspetimi rokami klečijoča
Gospá ji odpustiti grofa pros';
Solzá zaliva ji obličje moča,
Podobo smerti na obrazu nos':
Pa ne da se nekakor omečiti,
Nezmerno ne zastonj mož njén serditi.

Pričjočim vsim gospá se v serce smili
 V britkosti strašni, ki je ni izrèč;
 Vsi združeni zavzdignejo jok mili,
 Vsak prošnje skrikne svoje glas trepèč,
 Gospé na pómoč v zadnji priti sili,
 Ko vzdigne Ban izdert žé góli mèč,
 Spolniti od njé same izrečeno
 Kervavo sodbo sam nad svojo ženo.

O stoj! o stoj! sprug, ôče razžaljéni!
 Ak te ne gane žene tvoje jók,
 Saj prošnje imenitnih gostev céní,
 In krik rojenih dvakrat ti otrók;
 Nazaj spét v nóžnice meč ojster déni,
 De dnéva kônc veselje bo, ne stok;
 Pravične ôginj jéze potolaži,
 Pred svétam vélkodušnost svojo skaži.

Vonder — on, ki pravica mu je draga,
 Žaljenje tudi pozabiti vé;
 Vse lépo duše je njegove snaga,
 Usmiljeno mu tolče tud' sercé:
 Na prošnje té se zadnič Ban premaga,
 Krivico svoji odpustí gospé.
 Lepó pravice svéto je česenje,
 Še lepši odpustiti razžaljenje.

Naj vam pripoveduje drugo péro
 Gostovov zbranih čut veselja nov,
 Okó rosí solzíce marsiktêro
 U krogu razodetih vitezov;
 Kdo zrekel bo čutenje mnogotêro
 Med sabo se spoznanih braticov?
 Obilno popisvati take čuda,
 V resnici! prasna bíla bi zamuda.

Brat bratu krog urata se ovije,
 Objema nepoznan'ga bratica,
 Solzá mu potok po obrazu lije,
 Obráz umiva z njimi družiga,
 Kerví glas slednjimu iz serca vpije —
 Kdo priča bil je kdej enaciga?
 Plačéča mati tudi zdej spoznana,
 Od njih objemana je, celivana. ¹⁰⁾

Vsi Bana Mikiča sedmeri sini ¹¹⁾
 Pridóbili so sí slovečo čast,
 Se darovali kralju, domovini,
 Za njé obnašali, se slave rast,
 Per nji živeti v vitezov spomini,
 Je hrepenjenja njih edina slast,
 Rodóv sedmerih bili so očaki,
 Ki mnogi so iz njih izšli junaki.

Pojasnenje.

- D**omorodic, ali deželjak (*Landsmann*).
- ²⁾ zveršiti, ali dopolniti.
- ³⁾ sprug, so - suprug; spruga, so - supruga, zakonski tovarš, zakonska tovaršica (*conjux*).
- ⁴⁾ jad (*od tod ja-jedinšina*), ali nevolja, togôta.
- ⁵⁾ ljubav, ali ljubezin.
- ⁶⁾ oroslân, ali lev.
- ⁷⁾ kervolok, kdor je kervi žejin.
- ⁸⁾ Semela (*Semele*), Tebanskiga kralja u Beocii hči, je nadležvala, kakor čenčajo ajdovskih bogov pravljicarji, Cevza ali Jupiterja, kateri je rodil z njo Baha (*Bacchus*), de bi prišel enkrat k nji u svoji bogovski podobi in svitlosti; pa ko je zadnič dovolil u njeno prošnjo, njé umerjoče okó ni môglo prenesti blišobe téga bogá, tako de se je per ti pričó na tla zgrudila, in umerla, u plamen unéta od taciga svita.
- ⁹⁾ smél, ali predérzin (*temerarius*).
- ¹⁰⁾ celivati, tudi ljubiti, ali kušvati.
- ¹¹⁾ Imena sedmerih sinov so: Simon, Bosan, Tomo, Djo-no, Ditro, Juraj, in Mitar. Resnico té povésti poter-dižo imenitni pisavci: Peter Alvinci, grof Vuk Bethlen, Štefan Tzegledi, in več družih.

Slovéča elegija g. Graya,

iz englezkiga ravno u tisti méri.

Zapopadik elegije.

Poët se znajde na nekim vaškim pokopališi, in njegova misel se vstavi per rečéh, na ktere tù zadene. On blogri tukej spijoče zavolj priprostiga téka njih živoljenja. Perméri ga z živoljenjem vélcih in bogatih. Po natornih darovih in zmožnostih, pravi, se more gotovo marsikteri, ki tukej počiva, štéti k naj slavnijim in imenitnijim dežele; pa njegov nizki porod mu ni dal priti do meníka, kjer bi bil mogel té zmožnosti razviti, izobraziti, in se po slopečih delih svétu razodéti.

Pa kakor k imenitnosti, časti in slavi, pravi dalje, jim je njih priprosti stan tudi pot zaperl k veliko krivičnostim in hudobijem, kakoršne so med visócimi, imenitnimi in bogatimi navadne. U sèrce ginenjen misli poët na svoj prihodni stan; de se bo tudi on kmalo tim spijočim pridružil, in sklene z milim grobnim napisam, ki ga sam sebi naredi.

Kdor želi brati elegijo u pervopisu ali originalu, si jo more preskerbėti pod nadpisam: An Elegy, written in a Country-Church - Yard, by Th. Gray. London, Van Voorst, 1834, br. 8vo.

Elegija,

pisana na nekim vaškim pokopališi.

Večérni jemlje zvon od dne slovó,
Čez travnik giblje čeda se domú;
Orataj s' polja vleče plug berznó,
Zročí svét tmì, in meni samimu.

Že vmika se očém obráz zemljé,
In v pražnični tihoti zrak vès spi,
Razun de habe ¹⁾ prúsniika brenčé,
In 'z támorov ²⁾ lès žvenk zaspán doní;

Razun de v beršlin skrítim varu ³⁾ tám
 Huduje sòve krič nad luno se,
 De razodeti skrit berloga hràm,
 Samotno njé kraljestvo mamit' če.

Pod unim brestjem, ⁴⁾ v tisa sénc' hladnì,
 Kjer gričke perhke zêlen krije mah,
 Leží u tesni sledinj celici,
 Priprostih dédov spi u miru prahi.

Hlap jutra rosniga dišeč okròg,
 Cvič s' strehe slamne vlastovčin žverlèč,
 Vrisk petelina, ne pastirja rog
 Iz spanja njih ne bo jih zbudil več.

Več grel ne bo pečí gorák jih kot,
 Ne skerb zvečér jih pričakvala žen;
 Otrôc' ne ôču tekali naprot,
 Ne se oklepali mu krog kolén.

Kolkokrat je jenjala stèrn serpu njih,
 Kolkokrat sterl plug njih terdo grudo je,
 Kak bogali so volki v jarmu jih,
 Kak gozd uklanjal pod njih skiro se!

Koristnih opravil njih, njih nizkost',
 Veselja hišniga ne zasramuj;
 Z zaničevavnim smeham, visokost!
 Njih temniga življenja zgod'b ne čuj.

Tic ⁵⁾ imenitnih znamnja, slave moč,
 Vse kar lepota, kar bogastvo da,
 Vse bo zakrila tèmè večna noč,
 Stezà mogočnosti le v gròb peljá.

Ne zaničujte jih prevzetni vi!
 De marbeljna spomin ne stavi jim,
 Kjer ob zrezljanim loku glas kupí
 Češenja, slave kviško k zvoljenim. ⁶⁾

Je v stanu vèrč z napisam, 7) pil sopèč
 Nazaj priklicati duhá v teló?
 Častí sľov oživiti prah molčèč,
 Al sprôsit' smert perlizvanje gluhó?

V neznanim kotu tim leži morbit'
 Nebeške vneto iskrice sercé;
 Roké, k' bi žezelj 8) môgle ble nosít',
 Al glase 'z citer klicati sladké.

Vonder bogata, blaga učenóst
 Jim lista svoj'ga ni razgrínjala;
 Zaterla revš'na ôgnja njih gorkóst,
 Vir čistiga studenca vstávila.

Kak marskter biser luči zvézdine.
 Morjá berlogi skrivajo temní!
 Marskdej v samoti rožica cvetè,
 Lepote svit po puši rasgubí.

Marskter leži tù Hampden ⁹⁾, ki serčán
 Krivičnika je spodil s' svojih njiv;
 Marskteri Milton — mutast, nepoznán,
 Al Kromvel, ne kerví dežeze kriv.

Žét' v zborih hvalo glasno govorov, ¹⁰⁾
 Pogubo, trude, meč, smert zaničvát';
 Po sréčni trést' deželi blagoslov,
 V očéh svetá dél slavo svojih brát',

Njih stan jim pustil ni: pa kòt krepóst,
 Ogradil je hudôbe jim mejé;
 Ne dal v kerví na trona zbrést' vsokóst,
 Zapreti bratcu vsmiljenja sercé;

Skrivát' vestí se krive svéste v'har,
 Dušiti v sebi čut sramote svét;
 Al slasti in napuhu žgati dar,
 S kadilam na Pierid ¹¹⁾ plamenu vnét.

Od hrupa bôja ločenih svetá,
 Njih trezne želje niso znale zmot;
 V samotnim, hladnim dolu potvanja
 Hodili so življenja tiho pot.

Vonder — košic nečasti tih rešit',
 Kak križ kerhák, iz débla stesan še,
 S priproste Muze čerkami pokrít,
 Solzice, o popotnik! prosi te.

Imé njih, starost, terde rôke sléd,
 Kràj slave, elegije nadomést';
 In kak izrèk iz božjih knjig beséd
 Učí očistit' kméta k smerti vést.

In kdo, kraljestvu mutastimu zdan,
 Je s' svéta téga revniga kdej šel?
 Kdo sklenil luči kdej poslednji dan,
 Deb' ne bil milo še se nanj ozrel?

Težkó se duh od sèrca ljub'ga loč',
 Okó solzice temno še želí,
 Še 'z grôba glas nature ima moč,
 V pepelu našim ôginj star' še tli. .

In tí! ¹²⁾ ki mertvih stan nečíslanih
 V spomin njih pripovduješ priprostó,
 Ak kdo morbiti, misel, teb' lastnih,
 Mém potujóč po tebi vprašal bo,

Govoril siv ovčár morbit' bo mu:
 „Pred zoram vidili smo ga večkrat
 Tjè rôso bèrcati prot gričiku,
 Pozdravit sonca na visoki trat'.

„Ob kraji buke une tam čversté,
 K' globoko korenine vsaja v tla,
 Opèrt na dlan je stegnjen krog poldné
 Potoka pazil mém hitéčiga.

„Tik gôše tam, zdej sam seboj v beséd',
 Pohajkval. v jéznim posmehvanji je;
 Zdej kòt kdor vès zgubljen, prepaden bléd,
 Al ki ljubezni spéh mu nápak grè.

„En' jutro na navadni ga višáv',
 Bliz buke, in v resji okó zgreší;
 Napóci druž'ga svit, — ne ob gošáv',
 Ne per potoku, ne v germji ga ni.

„Zazóri trétje — se majó skoz vás —
 Protgrobju ¹⁵)znjim med petjem žalostnim; —
 Sèm bliže stopi, in čerk bêri glás
 U kamen vsekanih pod drénam tím“:

Grobni napis.

Sèm shran' košice v nedrije zemljé
 Mladénè, od sréče, slave nepoznán;
 Pa Muze so prijatlice mu blé,
 Otóžnost ¹⁴⁾ ga za ljub'ga si perhrán.

Sercé imel je milo, iskreno, ¹⁵⁾
 Pa povračilo od nebá prejme;
 Dal vbožcu vse, kar imel je — solzó,
 Kar želel, našel vse, — prijatla je.

Ne vléc' na dan, kaj blaz'ga še trohní
 V persténi hišci ti, al slabiga,
 V trepécim upu vse, v naročji spi
 Océta in Bogá njegoviga. —

Pojasnenje.

- 1) **H**laba, ali perutnica, prúsnik, ali prosobrejic, ponočín keber.
- 2) támor, po planinah zagrajen prostor, kamor se čez noč živína vganja, tedej kolikorkrat živínče, ktero zvônc nosí, predín zaspí, z glavo zmaja, se sliši glas zvonca deleč u doline in planjave.
- 3) var, ali grad (*Festung*).
- 4) brest (*collectivum brestje*), Ulmenbaum; tis, Eibenbaum (*od tod vás u Stružki fari na Dolenskim, Tisovic imenovana*); po engležkih pokopališih ali britofih večí dél visok tis stoji.
- 5) tica, ali gèrb, Wappen.
- 6) marbelj, ali marmor (*metonymice materia pro re ex eadem confecta*); zrezljani lok, Kirchengewölbe mit Schnitzwerk oder Basrelief. Kjer se pokopuje per cerkvi, so grôbi ob obéh stranéh cerkve, kakor se steguje na dolgost cerkveni lók ali velb, ob katerim doní glas orgel in petja proti nébu Bogu in izvoljenim u čast.
- 7) vérč z napisam, Urne mit der Inschrift; pil sopèč, lebenhauchende, oder zu leben scheinende Büste, Säule.
- 8) žezelj, ali scepter.
- 9) Hampden, mogočín podpiravic punta zoper Karola I., engležkiga kralja, kakor je bil Kromvel posebno krív smerti njegove u létu 1649.
- 10) hvala govorov u zborih, Lob der Parlamentsreden.
- 11) Pieride (*Pierides*), ali Muze, bôginje in patrone učnosti, tako imenovane od hriba Piera (*Pierus*) u Tesalii, svojiga izvoljeniga stanovališa. Visóke in bogate,

kakor se jim vse prilisuje in uklanja, povzdigujejo in kadé tudi učeni in pévci, s pésmimi u njih hvalo zloženimi, s čimur njih napuh in druge strasti še bolj unemajo.

- ¹²⁾ In ti! i. t. d., tukej oberne poet misli in besédo sam proti sebi, kaj se bo morebiti tudi kmalo od njega, že mertviga, pripovedovalo.
- ¹³⁾ grobje (*po serbsko groblje*), ali pokopalise, britof.
- ¹⁴⁾ otóžnost, ali melankolija.
- ¹⁵⁾ iskreno, ali odkrito sercé.

